

erede, at de ikke ere i Stand til at fortsætte med Understøttelser selv til de Medlemmer, der have Ret til yderligere Understøttelse. Det er denne Tilstand, man skulde hjælpe paa.

Jeg har tænkt mig, at naar Staten saa, at der ofres betydeligt fra Arbejdernes Side, dels personligt og dels gennem deres Organisationer, kunde man komme disse Selvhjælpsbestræbelser til Hjælp gennem Statskassen og ogsaa gennem Kommunerne for at sætte dem i Stand til at yde saa stor Understøttelse til de arbejdsløse, som det paa nogen Maade kunde være muligt. Og saa Hjælpekasserne tager vort Forslag Sigte paa. Vi tage ikke Sigte udelukkende paa de organiserede Arbejdere. Der kan ogsaa være andre, der lide under Arbejdsløsheden. Derfor have vi ikke det mindste imod, men tværtimod anbefale og foreslaa vi, at der gennem Hjælpekasserne ogsaa ydes Tilskud og Hjælp til andre end dem, der ere Medlemmer af de organiserede Arbejdsløshedskasser. Her er det jo, det skorter paa Hjælp gennem det Forslag, der er stillet fra Flertallets Side; det hjælper ikke straks. De Penge, som skulde bevilges i Henhold til dette Forslag, ere Penge, der skulde refunderes Kommunerne for, hvad de allerede have ydet til de arbejdsløse, det er Penge, som for længst ere brugte. I øvrigt indeholder Forslaget vel en Tilladelse for Kommunerne til at give yderligere Hjælp til de arbejdsløse, men fra Statens Side ydes der intet.

Med Hensyn til Spørgsmaalet om, hvorvidt det skulde være Staten eller Kommunerne, der burde komme de arbejdsløse til Hjælp, eller dem begge, saaledes som vort Forslag bestemmer, har Ministeren jo fremsat den Mening, at det er en kommunal Sag. Kommunerne skulde hjælpe deres egne trængende, saaledes har det altid været, og saaledes bør det ogsaa være i dette Tilfælde. Jeg vil dog dertil sige, at den ærede Minister maa jo forstaa, at her er ikke Tale om det, man i Almindelighed forstaaer ved Trang, her er Tale om Trang, der er en Følge af den kapitalistiske Produktionsmaade, der er Tale om en Standning i Produktionen, en Standning, som ikke alene finder Sted her i Danmark, men ogsaa alle andre Steder, men som er forøget og forstærket her i Danmark ved Bankforholdene og den Svinde, der har fundet Sted dels i Bankerne og dels andre Steder. Det er denne Fremgangsmaade fra den kapitalbesiddende Klasses Side her i Landet, der har fremkaldt den Nød, der nu er til Stede, frem-

kaldt Arbejdsløsheden og forstærket den ud over, hvad den er andre Steder. Det er derfor ikke almindelig Trang, vi her have med at gøre, det er ikke den Slags Trang, som Fattigvæsenet er indrettet paa at afhjælpe. Det er en ganske ekstraordinær Tilstand, og der burde gøres alt muligt — og det gøres der ogsaa fra Arbejdernes egen Side — for at holde de Folk udenfor Fattigvæsenet. De arbejdsløse kæmpe haardt herfor. Der er ikke nogen stor Tilgang til Fattigvæsenet her i København for Tiden, uagtet Tusinder lide Nød, de sulte hellere, de sætte hellere deres Ejendele paa Laanekontoret, for saa vidt de ere i Stand til at faa noget at laane, hellere end at henvende sig til Fattigvæsenet. Alt dette viser, at det er ekstraordinære Forhold, det er ekstraordinær Trang, her er til Stede, og den bør Staten efter min Formening være med til at afhjælpe lige saa godt som Kommunerne. Vi erkende, at Kommunerne bør være med dertil, vi erkende ogsaa, at Arbejderne selv bør være med dertil, men vi ere ikke i Stand til at kunne forstaa, at Staten skal staa udenfor; det kunne vi ikke paa nogen Maade anerkende.

Det siges jo, at det er i Byerne og navnlig her i København, at vi have Arbejdsløshed. Paa Landet kender man ikke noget til Arbejdsløsheden. Ja, det er jo, lige som man tager det. Det er let at blive fri for Arbejdsløsheden, naar man kan skyde de arbejdsløse fra sig og lade dem gaa ind til Byerne og faa Understøttelse, navnlig ind til København. København er jo saaledes stillet, at ca. Halvdelen af Befolkningen er indvandret, er ikke født her. Halvdelen er indvandret andre Steder fra. Største Delen af de indvandrede er fra Landet, saa det er Landets egne Folk, der ere komne herind, som tidligere have kunnet ernære sig herinde, men som nu ikke ere i Stand dertil paa Grund af disse ekstraordinære Forhold. Jeg synes derfor ikke, man saa stærkt skulde pukke paa det, at det er en ren og skær kommunal Sag. Jeg synes, det er en Sag, som ogsaa Staten har med at gøre, naar det er saaledes, at de store Byer blive overlæssede med Folk fra andre Steder.

De ere nu trængende, og derfor bør de hjælpes baade fra Statens og Kommunens Side. Nu er det jo endvidere saaledes, at Forholdene ude paa Landet ikke belyses derved, at man en Gang hist og her mangler nogle Tjenestefolk eller nogle faa Arbejdere i en given Periode. Det er ikke det, der karakteriserer Stillingen, nej,